ÉRSEKVADKERT

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
XXIX. ÉVFOLYAM 12. SZÁM 2020. DECEMBER (KARÁCSONY HAVA)

Betlehemi szalmaszál

2001 decemberében ismertem meg a korán eltávozott Nagy Gáspár költőnek az egyik karácsonyra írt versét, a Jegyezvén szalmaszállal címűt. Nagy Gáspár korunk egyik nagyon tehetséges, a költő-óriás cím várományosa, és egyben hívő testvérünk is volt, akinek versei mindig nagyon mélyre hatoltak és onnan üzentek reményt és igazi jövőt sugallva. A mindig „poklosan örvényült, háborult világ”, melyben életünket éljük, a jelenben a COVID-19 vírussal küzdve, de hát mindig volt valamiféle próbatétel a világban, minden korban, nem szabad, hogy lerombolja az Úristen szép világát, és megdöbbentő megváltói művét bennünk. Segítsen most bennünket Nagy Gáspár verse: **Jegyezvén szalmaszállal.**

- …mindig és mindig:
bűnökben édesült, iramult napok
habjaiban fuldokló emberek,
egy szalmaszállal, tudjátok-e?
talán a menthetetlent mentitek.

- …kívül és belül:
poklosan örvényült, háborult világ,
de a remény sohasem meghaló,
ha minden utolsó szalmaszál
abból a jászolból való!

Karácsony van. Jó, ha újra tudatosítjuk, hogy az Igazság, a Valóság a Megváltó Isten Fiában, a mi Urunk, Jézus Krisztusban van, aki megjelent egykoron emberi természetben, és aki újra és újra meg akar jelenni a mi emberi természetünkben, szívünk és lelkünk ura és irányítójaként. Ez a Krisztus Szabadítóként megszabadít bennünket „minden gonoszságtól, megtisztít és jótettekben buzgólkodó választott népévé formál” (Tit 2,14), ha részt kérünk az Ő életéből. Az öröm és béke, melyre áhítozunk, csak akkor jön el, ha Isten az Ő igazságaival szívünk irányítója. Minden hazugság, minden tisztátalanság, minden igazságtalanság, szeretetlenség, végül is minden bűn szükségképpen istentelenség, s ami Isten nélkül van, az egyben embertelen is.

A szentek, az Isten emberei azok, akik rá tudnak csodálkozni Isten szeretetére, ráébrednek a szeretet törvényére, ráébrednek a tiszta lelkiismeret, a bűn nélküli élet gyönyörűségére. Az Isten emberei azok, akik mellett az élet megújul, megszépül, megtisztelődik, béke és öröm hajt ki. A szentek mellett nem kell félni! Nem kell félni azoktól, akiket az Isten Lelke tölt el! Valójában az Isten Lelkének ajándéka az áhítozott öröm és béke.

Most már évek óta így advent tájékán, egyházi és világi oldalon egyaránt felhangzik, hogy „Jót tenni jó” vagy „Jónak lenni jó”. Tényleg, saját lelkiismeretünk igazolja, hogy jót tenni jó dolog, mert öröm és béke szállja meg a szívünket. S ha ez megtörténik, magamnak is jó, és a mellettem álló embertársamnak is jó. A dolog fordítottja is igaz: rosszat tenni rossz dolog, mert nem lesz jó a közérzetünk, a lelkiismeret vádolni fog, sem bennünk, sem körülöttünk nem lesz öröm és béke.

Megváltó Urunk azért jött el közénk, hogy felmutassa a szép, az igaz, az Istennek tetsző ember vonásait, ahogy Ő fogalmazta, hogy „életük legyen, és hogy ez az élet bőségben legyen!” Ezért az életért, az örökért keményen megfizettettük, keresztre szögeztük! Úgy tűnik, nem nagyon értjük Isten szeretet parancsát, mert azóta is, most is

keresztre szögezzük, megöljük Jézust az embertestvérekben, amikor igazságtalanok vagyunk politikai, gazdasági, kulturális területeken, amikor egymást címkézzük faji, vallási és más alapokon. És eljött közénk az Isten, és velünk élt és velünk él, tanít, és olyan szép emberi életvitelt tár elénk, ami vonzó. Hát ez semmi, ez nem korszerű a mai embernek? Úgy tűnik, már megint magunk akarjuk megváltani magunkat. Európa nyugati része elhagyja adventet és karácsonyt! Zavarja őket a keresztény üzenet és távlat. Megtérni pedig teljesen téves út a szemükben. Minek? Hát nem csinálhatok azt, amit akarok? Csak jólét, szabadság és önimádat kell. Lehet, hogy egy másik vallást is kipróbálhatnánk, nemde, mert miénk a világ… Őseink beteges világát visszük tovább a mammon, a hatalom, „az erősebb vagyok nálad”, a „mindent szabad nekem” világát. A bűn megannyi régi és új változatait! Hát épp ezért jött a mi Urunk közénk, hogy ebből a bűnökkel terhelt világunkból kivezessen bennünket, és „jótettekben buzgólkodó választott népévé tegyen” (Tit 2,14).

Jézus Egyháza azért küzd ma is, hogy az élet evangéliuma, a jó hír, az örömhír eljusson minden emberhez, hogy az Ő tanítása, élete és sebei által gyógyultak legyünk. Az Egyház minden mozdulása, az Istenben élő ember minden rezdülése egy olyan utolsó szalmaszál, amely abból a jászolból való, melyet a Gyermek – Isten szentelt meg, s melyben minden élethelyzetünkben megkapaszkodhatunk!

Reméljük a COVID-19 vírust legyőzi az orvostudomány, az egészségügy minden területe. De megértjük-e, hogy a bűn vírusából is ki kell jönni győztesen! Jézus Krisztus meghív minket, hogy vele győzzünk a bűn felett és vele jussunk el az örök életbe. Ő ezért jött el a világba az első karácsonykor. Jó lenne mindenkinek, benne Európának és a jóléti világ minden tagjának megkapaszkodnia abba a szalmaszálba, amely maga Jézus Krisztus, a világ Megváltója. Csak remélni tudjuk és az Úristentől nagyon kérjük a koronavírus legyőzése mellett a hitét elvesztett világ megkapaszkodását a megváltásban, mint utolsó szalmaszálban.

Érsekvadkert, 2020.12.10.

Máthé György
plébános

A betlehemi istálló nem múzeum

Évekkel ezelőtt, a karácsony utáni napokban betértem egy

rövid imára a szombathelyi székesegyházba. Hamarosan egy népes család érkezett, szülők és gyermekek, akik nyilvánvalóan az ünnep miatt hosszasan nézték Kisléghi Nagy Ádám A pásztorok imádása című festményét. Akaratlanul is hallottam beszélgetésüket. „Nézzétek csak Szent Józsefet, milyen határozottan, erősen tartja kezében botját, készen arra, hogy minden veszélytől megvédje az újszülött gyermeket” – kezdte az édesapa. „Figyeljétek csak Szűz Mária szelíd mosolyát! Milyen nagy öröm, anyai öröm sugárzik belőle” – folytatta az édesanya. „Milyen jóképű az a fiatal angyal” – szólal meg a család kamaszodó lánya. „Nekem az a pásztor tetszik, amelyik a bárányt hozza a vállán” – mondja a nagyobbik fiú. Végül a legkisebb gyerek is megszólal: „Milyen pici, milyen aranyos Jézus fehér pólyában!”

Utólag elgondolkodtam az eseten. Mennyire jellemző, hogy ki mit vesz észre első pillanatban egy képen. Mindenki azt pillantja meg először, ami a saját élethelyzetéhez és életkorához legközelebb áll. Később persze észreveszik a festmény többi elemét, rácsodálkoznak a részletekre, de először mindenki azt pillantja meg, ami a szívéhez a legközelebb áll. A mai napon Jézus születését ünnepeljük. Az evangélium segítségével csodálatos kép rajzolódik ki előttünk. Elképzeljük a kisváros, Betlehem határában az istállót, állatokkal, ökörrel és szamárral. A háromkirályok még messze járnak, de az őket vezető csillag fénye már felragyogni látszik. A pásztorok már ideértek, s odatérdelnek Mária és József mellé, a jászol elé, amelyben a kis Jézus fekszik. Gondolatainkban megjelennek az angyalok, akik Isten dicsőségéről énekelnek és békességet hirdetnek az embereknek. Van itt látnivaló bőven, de a nézelődés nem elég, elvégre a betlehemi istálló nem egy múzeum, nem egy kiállító terem. Nem bámészkodni jöttünk ide, hanem hódolatunkat és tiszteletünket kifejezni Isten Fia előtt. Mária és József bizonyára szeretne kissé megpihenni az éjszakai szülés után, de nincs nyugalmuk, mert megérkeznek a pásztorok. Hirtelen megtelik az istálló. Nem olyan ez, mint amikor az utcai bűvész körül hirtelen csődület támad, s az addig rohanó embereket megállítja a kíváncsiság, aztán pedig néhány percnyi ámulat után még jobban siessenek, hogy a bámészkodással töltött időt behozzák. A betlehemi istállóban nincs tolongás, minden pásztornak jut egy kis hely, ahová letérdelhet. Itt minden jóakaratú embernek jut hely, aki ki szeretné fejezni hódolatát a Megváltó előtt, nekünk is, ezért érdemes lélekben elindulnunk.

És ha itt vagyunk, akkor nem érdemes tovább sietnünk. Nem rövid bámészkodásra jöttünk, szemeinkkel nem látványosságot keresünk, hanem tekintetünk megpihen a jászlon. Szemünket a jászolban fekvő Gyermekre szegezzük, ő áll legközelebb a szívünkhöz. Közel vagyunk hozzá. Mert Isten nem a végtelen messzeségben él, hanem közel jön hozzánk, emberré lesz, emberként születik meg. Közel van hozzánk Isten szeretete, amely a betlehemi gyermekben öltött testet. Isten egészen közel jön hozzánk, hogy jelenléte értelmet adjon életünknek, reményre buzdítson minket küzdelmeinkben és lelkünket magasabb szintre emelve meghívjon minket a vele való közösségre. Ez karácsony titka és üzenete: Jézus megszületett, velünk az Isten!

© Horváth István Sándor,
Fotó: Kristók J.

Betlehem van mindenhol

Ránézel a fenyőre,
tudod jól, hogy jelkép,
rajta díszek és bokák,
mind ünnepi kellék.
Nézd, a havas utakat
belepi az éjjel,
s te a meleg szobádban
nem gondolsz a téllel.
Odaülsz a tűz mellé,
szíved fáj ma este,
hisz szomjazó lélekkel
vágyódsz Betlehembe.
A múlt karácsonyai
olyan édesen fájnak,
mikor gyermeki szívvel
egyre csak Őt vártad.
Angyal szállt át szobádon,
Mert nagy volt a hited,
S lángtól égő lélekkel
Újra látod-hiszed.
Betlehem van mindenhol,
nálad is kell legyen,
és a kisded Jézus majd
Király lesz szíveden.

Szabóné
Babik Erzsébet

Utunk Betlehem felé

A hajnal első sugarai vakítóan aranyozták be Názáret határát. Máriát és Józsefet már úton találta a felkelő nap ragyogása. Mindenkitől búcsút véve indultak el, hogy az összeírásra időben megérkezzenek Betlehembe.

Jó utat! Vigyázzatok magatokra! – halkult el az aggódó köszöntés mögöttük, amikor kiértek a szűk utcán és ráfordultak a karavánútra. Még egyszer visszatekintettek, majd szemüket a távoli, még láthatatlan cél felé fordították. Így indultak el.

A szamár lábainak ütemes ügetése, József határozott léptei, amelyek hozzászoktak a dimbes-dombos galileai táj útjaihoz, biztosan vitték őket előre.

Mária elmélyülő tekintete összefonta a múlt, a jelen és a jövő titkait.

A modern ember, aki az automatizált világ információ áradatában él, ahol a távolságok legyőzhetők akár néhány pillanat alatt, nehezen tudja megélni ezt a kiszolgáltatottságot. Pedig adventban az Úr minket is elindulásra szólít.

Ahhoz, hogy mi is tudjuk adni a világnak Krisztust, ahhoz, hogy a karácsony ne egy üresen eltöltött idő, hanem egy igazi élmény, az Istennel való találkozás ünnepe legyen, nekünk is el kell indulni, ráhangolódva Isten akaratára.

A rorátés hajnalokon, a sötétben, a ködben még autóval is botorkálva, indulunk, hogy eljussunk oda, ahol vár és készít bennünket nap mint nap Isten, hogy elérkezzünk mi is Betlehembe.

Lehet, hogy nem száz kilométer távolságokat kell beutaznunk, de ugyanilyen messzeségeket, vagy talán még nagyobbakat kell leküzdeni az emberi szívekig, lélektől lélekig, de nem a modern kor eszközeivel, hogy elérkezzünk az egymással való találkozáshoz, hanem a hit eszközeivel, hogy a lelkek találkoznak. Ezen az úton nekünk is gyalog kell járnunk, mert itt nem lehet rohanni. Itt néha meg kell állni, le kell pihenni, el kell csendesedni, meg kell állni másokkal beszélgetni.

Betlehem várja mindazokat, akik Krisztust várják az életükben. Istenben Betlehemmé válik az egész világ, ahol mindannyian tudunk találkozni, még ha távol is vagyunk egymástól.

Ennek a találkozásnak az örömére kívánok reményteljes elindulást, most, hogy boldog legyen a megérkezésünk.

(Szarvas Péter)

Egyházközségi hírek

Az idei évben az utolsó Rorate - hajnali szentmisénk december 23-án, szerdán reggel 6 órakor lesz.

A járványhelyzet következtében kialakult korlátozó intézkedések miatt nem tudjuk, hogy a karácsonyi éjféli szentmisét a megszokott időpontban tudjuk-e megtartani. December 21-én jelenti be a kormány a szentestére vonatkozó intézkedéseket, ezt követően a hajnali misék végén fogjuk hirdetni az éjféli szentmise időpontját.

December 25-én és december 26-án karácsony I. és II. napján vasárnapi miserendet tartunk, tehát reggel 8 órakor, délelőtt fél 10-kor és délelőtt 11 órakor lesznek a szentmisék templomunkban. A 11 órakor kezdődő szentmise csendes szentmise lesz.

December 27-én Szent Család vasárnapja lesz, mind a három délelőtti szentmisén a családokat külön áldásban részesítjük.

Szilveszter napján este 6 órakor tartjuk a Te-Deum-ot, az évvégi hálaadó szentmisét. Mondjuk közösen köszönetet az Úr Istennek a mögöttünk hagyott esztendő minden ajándékáért, kegyelméért.

Január 1. Új év napja, a Boldogságos Szűz Mária Isten Anyjának ünnepe. Ne felejtsük el, hogy ez a nap parancsolt ünnep, a szentmisén való részvétel kötelező! Templomunkban vasárnapi miserendet tartunk, reggel 8 órakor, délelőtt fél 10-kor és délelőtt 11 órakor mutatunk be szentmisét.

Január 6-án, szerdán lesz Vízkereszt ünnepe. Szentmisék reggel 7 órakor és este 6 órakor lesznek. Ez a nap szintén parancsolt ünnep! A hétköznap ellenére törekedjünk arra, hogy szentmisén vegyünk részt.

Vízkereszt ünnepéhez kapcsolódik a házszentelés szertartása. Aki szeretné, otthonát megszenteltetni van rá lehetőség. Kérjük, keressék, Gyuri atyát, vele tudnak időpontot egyeztetni.

Az elsőpéntekes idős-beteg testvéreket január 8-án fogjuk felkeresni.

Pusztaberkiben karácsony I. és II. napján és Új év napján is délelőtt 11 órakor mutatjuk be a szentmisét.

Áldott ünnepeket kívánunk egyházközségünk minden tagjának!

Megváltó született

Megváltó született nekünk Betlehemben,
menjünk, hozsannázzunk, mint angyalok, szenten!
Daloljunk szívünkből, miképp a pásztorok,
hisz velünk az Isten, amint megmondatott...!

Megváltó született, Üdvözítő, nékünk,
bezárja a poklot, hogy Istennek éljünk!
Magához vonz egyre, s visz a fellegekbe....
Azt súgja, hogy: Ember, te vagy Isten terve!

Megváltó született egykor Júdeában...
menjünk Hozzá, ahol a csillagsugár van!
Ott vár minket az ég szerelmes gyermeke...
Azért jött, hogy a bűnt halállal győzze le...

Megváltó született, Felkent Szabadító...
Menjünk hozzá, hiszen gyermekszava hívó:
A Mennyei Atya örökösen szeret!
Ne várjunk, siessünk elébe, gyermekek!

Szabóné Babik Erzsébet

Ez történt

Temetések:

47. Káplár Dániel (1962)
48. Keresztes Vincéné Kovács Julianna (1936)
49. Gréczi Jánosné Lőrincz Mária (1940)
50. Kristóf Jánosné Hegedűs Erzsébet (1933)
51. Márton Istvánné Pszota Teréz (1932)

Szeretett gyermek

A kereszténység legfőbb kérdése az évszázadok folyamán mindig is az volt, hogy kinek tartjuk Jézust, mit hiszünk személyéről. Jól emlékszünk rá, hogy egy alkalommal ő is éppen ezt kérdezi tanítványaitól: kinek tartják őt az emberek és mit gondolnak róla a tanítványok, akik közelebbről is megismerhették. A kérdésre adott válaszok egészen különbözőek, s e különbözőség mélyén nem csupán az húzódik meg, hogy egyesek felszínesen, mások közelebbről ismerik meg őt, hanem az is, hogy személyes hitéről ki-ki hogyan képes tanúságot tenni.

A Jézusról szóló vallomások és tanúságtételek ugyan különféle formában nyerhetnek megfogalmazást, de mindegyik közös eleme, hogy Jézust az Isten Fiának tartja. Minket, keresztény embereket az különböztet meg a többi valláshoz tartozóktól, hogy Jézust az Isten Fiának valljuk. Jézus Krisztusnak, mint Isten Fiának megvallása egész keresztény hitünk lényege. Ezen a hitvalláson áll vagy bukik keresztény hitünk.

Amikor magamban felidézem néhány közéleti személyiség, tudós vagy művész ember válaszát a Jézus személyét illető kérdéssel kapcsolatban, akkor egészen személyes vallomások jutnak eszembe, amelyekben felidézik gyermekkori és későbbi istenélményeiket, találkozásaikat az élő Istennel, az emberekben élő, a szentírásban felfedezhető, a szentségekben megtapasztalható Istennel. Észrevettem, hogy ha püspököknek, papoknak vagy szerzeteseknek tették fel a kérdést, hogy ki számukra Jézus, ők sokkal óvatosabbak. Ők is mondanak személyes élményeket, mert hiszen többek között hivatásukat is Jézustól kapták, de szívesen indulnak ki abból, hogy mit mond Jézus önmagáról. Egészen izgalmas útra lépünk, amikor arról kezdünk el elmélkedni, hogy mit mondott, tanított, vallott Jézus önmagáról és ez milyen nyomot hagy lelkünkben. Jézus kijelentéseit természetesen a szentírásból, az evangélisták, főként Szent János révén ismert számunkra. Idézzünk fel néhányat! Én vagyok az út, az igazság és az élet (Jn 14,6), Én vagyok az élet kenyere (Jn 6,35), Én vagyok a világ világossága (Jn 8,12), Én vagyok a jó pásztor (Jn 10,14), Én vagyok a feltámadás és az élet (Jn 11,25).

Bizonyára mindenkinek feltűnt, hogy ezekben a mondásokban Jézus nem nevezte magát Isten Fiának, és tegyük hozzá, hogy más kijelentéseiben sem találkozunk ezzel. Az Atyával való szoros kapcsolatáról, egységéről viszont több alkalommal beszélt tanítványainak. „Én és az Atya egy vagyunk (Jn 10,30). E szempontból legfontosabb vallomása halála pillanatában a kereszten hangzott el, amikor Istent Atyjának vallotta: „Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!” (Lk 23,46). Ha Jézus kevés utalást tett beszédeiben Istenfiúi mivoltáról, honnan tudunk arról, hogy ő valóban az Isten Fia? Mindenekelőtt nem emberi vallomásokból, hanem a mennyei Atya tanúságtételéből, ami Jézus megkeresztelkedésekor hangzott el: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik!” (Mt 3,17). A mai napnak, Jézus megkeresztelkedése ünnepének az a legfontosabb mondanivalója, hogy a mennyei Atya tanúságot tesz arról, hogy Jézus az ő fia.

Isten talán olyan büszkén akar ránk tekinteni, ahogyan a földi édesapák és édesanyák tekintenek gyermekükre, aki sikereket ér el. Jézus megkeresztelkedése azért fontos esemény, mert ekkor válik nyilvánvalóvá, hogy ő az Isten Fia. Ehhez hasonlóan elmondhatjuk, hogy a keresztség felvétele mindenekelőtt azért jelentős számunkra, mert ekkor válunk a mennyei Atya gyermekeivé. Őrizzük meg magunkban az istengyermekség kegyelmét, amelyet a keresztségben kaptunk, hogy Isten mindig büszkén mondhassa rólunk, hogy az ő szeretett gyermekei vagyunk!

© Horváth István Sándor

Elküldted Fiadat

Mindenható és végtelen Isten, Te teremtetted a világot és mindent, ami itt van. Nekünk, embereknek pedig megadtad azt a képességet, hogy ezeket a teremtményeket megérthessük: szemet, hogy lássuk őket, fület, hogy hallgassuk őket, szívet, melyre ők hatnak, és kezet, hogy bánni tudjunk velük. Elküldted Fiadat az emberi világba. Az idő teljességében lett Ő ember, és most köztünk áll a te élő kinyilatkoztatásodként. Mozdulatai és tettei, szavai és sorsa mind téged hirdet, az Istent, akiről a világ önmagától nem tud semmit. Így hát kérlek, adj szemet Jézus meglátására, fület szavai megértésére, szívet, melyet az ő szíve érint, és üres kezet, melyet bizalommal helyezhetek az övébe.

Ezekkel a Romano Guardini gondolatokkal kíván Kegyelemteljes Karácsonyt és Áldásos Új Évet a

Vadkerti Harangok csapata.

Becsüljük meg az időt

Az újév küszöbén állunk. Szilveszterkor „temetésen” voltunk. Eltemettük a múlt esztendőt. Ma bölcsőt ringatunk. Az új év bölcsőjét. Még nem tudjuk, mivé fejlődik az, akit ringatunk. Nem tudjuk, mit hoz magával ez az esztendő. A titkot át nem tetsző palástjával fedte el Isten az emberek elől.

A jövő bizonytalan. Az új esztendő küszöbén hálával tekintsünk fel a felséges Istenre, aki megengedte, hogy megérthessük ezt. Ma, amikor annyi szenvedés zúdul a világra, Isten még adott nekünk időt! Időt, egy új esztendőt adott akkor, amikor a velünk egyidősek vagy nálunk fiatalabbak közül már ezrek távoztak az életből. Nagyon jó volt hozzánk az Úr! Jó volt, mert megtartotta otthonainkat. Megtartotta egyházközségünket, lakóhelyünket és megtartotta hazánkat is. Időt adott nekünk az Isten! Időt adott, melyről a közmondás azt tartja: „Az idő pénz!” De én azt mondom. Az idő több mint pénz! Az idő élet!

Becsüljük meg az időt. Istennek ebben az esztendőben ez a legnagyobb és legértékesebb ajándéka számunkra. Szinte hihetetlen, hogy az időt mennyire kevésre becsülik az emberek. Nincs a világon semmi, ami olyan lelkiismeretlenül pazarolnának el az emberek, mint az időt.

Az idő nagy értéke abban nyilvánul meg, hogy a földi élettel megvethetjük az örökké tartó boldogságot. Feltéve, hogy az időt Isten akarata szerint használjuk fel. Most, e sorok olvasásakor tegyünk egy komoly elhatározást! Fogadjuk meg: Isten szent akaratát teljesítem. Követem Isten egyházának tanítását, parancsait. A szentségek és szentelmények által törekszem arra, hogy Isten kedvét találja bennem. Családomat Isten buzgó szolgálatára vezetem. Apostolkodni fogok, hogy embertársaim is Isten útjain járjanak, jól felhasználva a kapott idejüket.

Röviden így foglalhatók össze a jövőbeni feladataink: Jó irányba tarts! Az utak mentén a járművek vezetőinek különböző és fontos táblákat helyeznek el az illetékesek. Ezek a táblák okos tanulságokat, eligazításokat is magukban rejtenek. Az egyik út mentén ott a tábla: Balra hajtani tilos! (Látható, igaz ez az életre is.) Rossz irányba hajtani lelki értelemben is tilos, hisz az nem más, mint letérve az isteni útról a gonoszság útján való haladást eredményezi.

Újév közelében mélyen véssük mélyen szívünkbe és emlékezetünkbe: Jó irányba tarts! Mindig a jóra törekedjél! Mindig az legyen a célod, hogy nap mint nap szentebb légy, mert akkor az újév minden napja a magasságok felé, Isten felé vezet. Akkor valóra válik a kívánság, amelyet oly sokszor mondunk ki ebben az időszakban: Boldog Új Évet!

(Bánk József írása alapján)

Új évet kezdünk, Istenem

Új évet kezdünk ismét, Istenem.
Add, hogy Tevéled töltött év legyen!
Szent jelenléted békességet ád.
Hű karod őriz, segít és megáld.
Hadd legyen évünk új év Teveled!
Új évet kezdünk szolgálatodban.
Szolgáljon Téged ez az év, Uram!
Szívünk szerelmed tüze hassa át,
rólad hitvallást tévő bátorság!
Szolgálat éve legyen ez az év!
Új évet kezdünk. Eléd borulunk.
Együtt szent színed elé járulunk.
Te tudod, látod a jövő titkát.
Hadd vessük hittel minden gondunk rád!
Imádság éve legyen ez az év!
Új évet kezdünk. Győzni Te segélj!
Járj elől mindig, győzelmes Vezér!
Harcba Te küldesz. Erődet Te add!
Láttasd meg rajtunk nagy hatalmadat!
Győzelem éve legyen ez az év!
Új évet kezdünk. Világosságod
járja át szívünk és a világot!
Így vezéreljen hatalmas kezed
minket a célhoz egyre közelebb,
és fényed éve legyen ez az év!

Túrmezei Erzsébet

Boldogító éjszaka

Szent karácsony van! Az örök jövendő a mi időnkbe lépett. Fényessége vakít még – annyira, hogy azt gondoljuk, éjszaka van még. mindenesetre boldogító éjszaka ez, éjszaka, mely melegít és világít, amely szép és titokzatos. Csendes, szent éjszaka. Számunkra azonban csak akkor az, ha ennek az éjnek szent csendjét lényünk bensejébe engedjük, ha a mi szívünk is egyedül virraszt. Tulajdonképpen nem is nehéz ez, mivel az ilyen csend és egyedüllét könnyű. Csak annyi súlya van, amennyi minden fenséges dolognak velejárója, mely egyszerű és nagy egyben. Hiszen magányosak vagyunk. Szívünkben van egy legbensőbb hely, ahol magunk vagyunk, ahová senki sem juthat, csak az Isten.

(Karl Rahner)

Mennyei Atyánk!

A Te irgalmas szívedhez sietünk a járvány napjaiban.
Bocsásd meg nekünk, hogy mohóságunkkal megsebeztük
a te teremtett világodat.
Bocsásd meg, hogy gyakran felszínes rohanás volt az életünk.
Taníts minket a csendre, az elmélyülésre.
Tanítsd a családokat, hogy újra felfedezzék a közös imádság ajándékát!
Segíts minket, hogy a járvány idején ne a félelem,
hanem a benned való bizalom,
és a másoknak való segítés vágya töltsön be minket.
Támogasd mennyei erőddel és védd meg az orvosokat és az ápolókat,
adj gyógyulást és bátorítást a betegeknek,
add, hogy a haldoklók érezzék a Te közelségedet,
az elhunytaknak pedig add meg, hogy beléphessenek
a Te örök szereteted országába.
Boldogságos Szűzanya, akit Édesanyánkul rendelt Krisztus a kereszten,
állj anyai szereteteddel minden szenvedő mellett!
Szent II. János Pál pápa, az irgalmasság titkának apostola,
könyörögj Egyházunkért és az egész világért! Ámen.

2020. november 22.
Székely János püspök atya

A hordágyvivők

Új esztendőben, amikor szeretjük megfogalmazni, hogy életünket megváltoztatjuk, nem árt példaképek után nézni. Alkalmas jelöltekről olvashatunk Lukács evangéliumában (5,17): „Néhány férfi egy béna embert hozott hordágyon. Be akarták vinni, hogy eléje tegyék. Mivel a tömeg miatt nem találtak helyet, ahol bevihették volna, fölmentek a tetőre, és a cserepeken át lebocsátották ágyastul a középre, Jézus elé. Hitük láttára Jézus így szólt: Ember, bocsánatot nyertek bűneid." Az eset mindegyik szinoptikus evangéliumban olvasható. Márk azt is említi, hogy a betegszállítók négyen voltak, de a nevüket nem írja. Kik lehettek? Igaz emberek, akik minden áldozatra hajlandók barátjuk érdekében. Küszködnek vele a tömegben, s amikor elakadnak, leleményesen fölmásznak vele a padlástalan lapos házra, és szétszedik a tetőt. Számukra nem léteznek falak: a jótett útjában nem ismernek akadályt. Ők azok, akiket Jézus az utolsó vacsorán a barátainak nevez. Ez a barátság Isten országának az állampolgárságát jelenti: ott ugyanis szolgai állapotunk megszűnik, a kopott értelmű szavakkal együtt. És a barátság alapja a szeretet: „Az én parancsom az, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket!" (Jn 15, 12)

Egy pillanatig időzzünk el a képnél: a négy barát „szolgai alakot öltve" hurcolja a bénát! Lehet, hogy a polgári életben tanítók, doktorok vagy vezérigazgatók, ám a rangnak és vagyonnak semmi jelentősége. Egy a fontos: Úgy szeretni a másikat, ahogy az Úr szeret minket.

Olvastuk: „középre" eresztik le a hordágyat. Hová máshová? A valóságnak már ilyen a szerkezete: van közepe, mégpedig pontosan ott, ahol az Ige éppen megnyilvánul. Itt jövünk rá, hogy a nyomorékot barátai a kafarnaumi háztetőn keresztül Isten Országába viszik! Azt teszik, amit Jézus parancsolni fog mennybemenetele előtt: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül: aki nem hisz, elkárhozik." (Mk 16, 15-16) Erővel szállítják az országába? Lehet valakit kényszeríteni az üdvösségre? Nem? És szabad-e elmenni segítségnyújtás nélkül a baleseti sérült mellett? S ha az ilyesmit bünteti a rosszrossz emberi törvény is, akkor nézhetjük-e tétlenül, hogy felebarátunkat a halálnál is nagyobb baj érje: elkárhozzék?

Hamarosan kiderül, hogy a béna nem egyszerűen nyomorék, hanem pokolra való. Hallgat, de az Úr látja bajai gyökerét, a világ összes nyavalyájának középpontját.

Bátrabb mai orvosok is emlegetik, hogy a test és a lélek egyetlen egység, számtalan nyavalyánk „lelki eredetű". Szőrmentén kell fogalmazniuk, mert antikrisztusi világunkban hivatalosan nincsen bűn. Nem mintha megszűnt volna, most virul csak igazán! A róla való beszédet törölték el. Azért, hogy a szabadságról papolva leigázzanak bennünket. Jézus világosan megmondta, hogy az igazság tesz szabaddá, és a bűn tesz szolgává, mert mindenki szolga, aki bűnt követ el (Jn 8, 32). A bűnös azért cselekvőképtelen, mert a külső látszatok ellenére vétkei irányítják: leplezni kényszerül őket, tetézi őket, mivel hazudozik a kedvükért, és együttműködik régi tettestársaival. Egyetlen gondolata sem nyugodt, felhőtlen és szabad, mert állandóan tusakodik lelkiismeretével.

A bénaság értelme ez a benső rabszolgaállapot.

A hordágyvivők is hallgatnak. Mit is kérhetnének a Mestertől? Hitük elevenségéhez képest minden szó locsogás. Ők Isten Országának polgárai. Számukra a dolgok, az igazság, a valóság már nincs becsomagolva a szavak árnyalataiba és vitatható esetlegességeibe: az ember hite és Krisztus hűsége egyetlen folyam, igazolványuk a lelkük.

Az evangéliumok csodás gyógyulásait gyakorta ez a mondat kíséri: hited meggyógyított. Itt a bűnösnek már nincs ereje = hite: a barátai szabadítják ki. Hitük – tehát a hordágyvivők hite – láttára Jézus így szólt: Ember, bocsánatot nyertek bűneid.

Barátaink élő hite ment meg bennünket; innen, az Úr előtt fekve, s visszatekintve ismerjük föl a hit legfőbb kötelességét: „Hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek!"

Az új esztendő legnagyobb, valóban egyetlen föladata, hogy hordágyvivők legyünk.

(Czakó Gábor. KÉ)

Csodavásár

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket, és gondosan számolni kezdte. Háromszor is megszámolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan visszatöltötte a pénzérméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón. A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös Indián Törzsfőnök képe volt látható. Türelmesen várt a patikusra, hogy szentelne rá egy kis figyelmet, de a patikus éppen nagyon el volt foglalva.

Tess - így hívták a kislányt - megcsoszogtatta a lábát a padlón. Semmi. Megköszörülte a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

És te mit szeretnél? - kérdezte a patikus érezhetően bosszús hangon - éppen a chicagói testvéremmel beszélek, akit már ezer éve nem láttam - tette hozzá a patikus, mint aki választ sem vár a kérdésére.

Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled - mondta Tess a patikushoz hasonlóan bosszús hangon. Az öcsém nagyon beteg és egy csodát szeretnék venni neki.

Tessék? - fordult hozzá a patikus.

A neve Andrew és valami csúnya dolog nő a fejében, és az Apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Hát, tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?

Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnos nem tudok neked segíteni - felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.

Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg mibe kerül! A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, jól öltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte.

Mondd csak, miféle csodára van az öcsikédnek szüksége?

Azt nem tudom - válaszolt Tess könnyes szemmel - csak azt tudom, hogy nagyon beteg és Anyu azt mondta, hogy valami operációra volna szüksége. De Apu nem tudja megfizetni, ezért szeretném odaadni az én pénzemet.

Mennyi pénzed van? - kérdezte a chi-

A Tízparancsolatról

Úgy vélem, hogy a Tízparancsolat közismert, hiszen sokan és sokszor emlegetik úgy, mintha tényleg az volna. Tudjuk tehát, hogy így kezdődik: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ránéztében elég egyszerű mondat – összetettsége ellenére. Ám ha kifaggatnánk az önmagát kereszténynek, zsidónak, istenhívőnek, vallásosnak stb. tartó embertársainkat – önmagunkat mellőzve! – különös eredmények jönnének elő. Kiderülne, hogy a gyors válasz átgondolatlan. Nyíltabban: félreérthető. Őszintén szólva téves, túlzó, egyenesen kimondva: hamis. Talán több olyan embertársunk akad, aki lelkiismeretesen elgondolkodna már az első szón és saját életvitelén, majd a fejéhez kapna: ó, Uram!

Kit tartok én uramnak? Sőt: Uramnak! Nem főnökömnek, igazgatómnak, hanem annál is milliószor többnek? Kinek engedelmeskedem tetteimmel, vágyaimmal, gondolataimmal? Nem muszájból, hanem örömmel. Szívvel és lélekkel? Imádattal! Mert amit kér tőlem az én Uram, az csakis jó lehet, nemes, igaz, legkivált pedig üdvös. Ha engedelmeskedem neki, akkor földig hajolok előtte, ám mégis fölemelkedem Hozzá…

Gazdaságkorban szemlátomást a pénz uralkodik. Hatalmáról nem sokat tudunk: elfödi a felperzselt szabadság hamuja. Annyi biztos, hogy mai állapotában megfoghatatlan. Egykor arany volt meg ezüst, manapság versenyző a tőzsde nevű rabló barlangjában. Amikor éppen látni enged magából valamit, akkor számjegy a banki iratokon. Hol ennyi, hol annyi. Állítólag leginkább szivattyú, ami kiszürcsöli a javak javát, a maradékot pedig kiköpi.

Kutatóinak egy része azt állítja, hogy a pénz „a bankrendszer fizetési ígérete”, ám ennek az ígéretnek a beváltását élő ember még soha nem látta. Ráadásul hol betartatik, hol nem. Hogy mikor igen és mikor nem, az titok, ún. banktitok, aminek kifecsegőjét örökre száműzik a pénzvilágból oda, ahol a pénzmag soha ki nem kel.

A pénz legfőbb törekvése az, hogy elnyelje a Teremtést, az Igazságot, világot, s a maga fordított teremtésmágiájával eleméssze e Törvényt, a Tízparancsolatot, végül lenyomta Ádám elárvult ivadékainak torkán az új világrend alapszabályát: „Szép a rút és rút a szép.”

(Czakó Gábor, KÉ)

Két vándor

A gesztenyésben ültek a padon. Hátizsákjukat maguk mögé vetették – hanyag mozdulattal, aztán rágyújtottak. Nem szóltak, s az arra menőnek, mikor megkérdezte, merre van a Révész utca, csak a fejükkel jelezték, hogy jobbra. A kérdező hosszan nézett rájuk, végül próbált velük szóba elegyedni. Messziről jövünk – mondta az egyik, amelyik már cigarettájának végén járt. Eldobta a csikket, rátaposott volna, de túl messzire röpült, és nem volt kedve felállni. Miért érdekli? Csak úgy. Gondoltam, hátha segíthetek. Nekünk? Tudja egyáltalán, kik vagyunk? A másik rávágta, miközben tovább füstölt: Hajótöröttek. Emez fölnevetett, de a kérdező nem tágított. Hol szolgáltak? Elsüllyedt a hajó? Jól mondja, elsüllyedt. Maguk pedig kiúsztak. Ki. Üres hátizsákkal? Amint látja, és hátranyúlva kioldotta a zsinórt. Tényleg semmijük sem maradt? Valami igen, és egy fehér kavicsot kotort elő. Szép darab. Meghiszem. A másik is fölvette a hátizsákját, de üresen rázta ki, még homok sem volt benne.

És miért éppen a Révész utcát keresi? Ott lakik egy régi barátom, akit harminc esztendeje nem láttam. Azt hallottam, nyomorog. Ahogy elhallgatom, maga jótékonykodó féle, jegyezte meg a még mindig cigarettázó. Nem, csupán utánamegyek a barátaimnak. Sokan vannak? Vannak. Hányan? Most már maguk is. Honnan tudja? A kavicsról. Ja, hogy nincs semmink, és itt ülünk egy nagyváros közepén, a parkban. Fordítva: sok mindenük van, de nem tudnak mit kezdeni vele. Mivel? Önmagukkal. Ezt a kőről állapítom meg, vagyis hogy van egy kövük, ami fehér és szép. Ez mit jelent? Csak ennyit. Hiszen hozhattak volna magukkal egy ócska vasdarabot is, rozsdását, feketét. He, he, a hajón nem volt vasdarab. Fénylett rajta minden. Akkor miért süllyedt el? A cigarettázó már a másodikra gyújtott rá, és idegesen odavágott: Ha tudná, mi történt, nem kérdezne ennyi hülyeséget. Dehogynem tudom: elsüllyedtek, aztán megmenekültek, és most a fehér kaviccsal igazolják magukat.

No ez már túl bonyolult – morgott emez, aki szintén újabb cigarettát keresett a zsebében. A kérdező megelőzte: Ne keressen, adok én. Van bagója? Így is mondható, és nagyon drága cigarettát vett elő. A mindenit – szólalt meg a másik, jó gazdag lehet. Nem tagadom. Sejtem, mit hozhat rég nem látott barátjának! Ezt a doboz cigarettát, amiből megkínáltam. Mást nem? Tudják mit, meghívom mindkettőjüket a közeli étterembe, hol van? Vakarózni kezdtek, és tehetetlenül széttárták a karjukat. Nem ismernek itt éttermet? A Révész utcát honnan tudják? Onnan indultunk el vagy tizenöt éve. A tengerre? A tengerre… Elhallgattak. A másik is kért egy drága cigarettát. Fújta a füstöt, meg a körmét piszkálta. Ha tudtuk volna, bökte ki végül, talán egy tapodtat sem teszünk – akkor. A kérdezőre nézett, akinek a szemében titokzatos fényeket vélt fölfedezni. És a kegyed gazdagsága miből való? A barátaiméból. Azoknak annyi van? Itt, belül – felelte, és maga is tüzet lobbantott. Eddig miért nem szívott? Vártam, hogy magát megkínáljam előbb. Mi az, hogy itt belül? Ami a maguké is. Már megint az a kő? Árulja el végre, kicsoda valójában? Egy harmadik vándor vagyok, mindig útban a hajótöröttekhez…

A másik kettő összenézett, ő pedig ennyit mondott: Na jöjjenek, csak lelünk egy éttermet, a cigaretta meg addig kibírja.

(† Tóth Sándor)

cagói férfi.

Egy dollár és tizenegy cent - felelte Tess alig hallhatóan. Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.

Nahát, milyen csodálatos véletlen - mondta mosolyogva a férfi -, egy dollár és tizenegy cent éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára. Egyik kezébe tette a pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:

Vezess engem haza hozzátok, szeretném látni az öcsédet és találkozni a szüleiddel. Lássuk, hátha van nálam egy olyan csoda, amit te szeretnél. A jól öltözött férfi Dr. Carlton Armstrong volt, sebészorvos, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen elvégezte az operációt, és nem telt bele sok idő, amire Andrew ismét otthon volt, épen, egészségesen. Anya és Apa boldogan beszéltek arról az esemény-láncolatról, ami idáig vezetett.

Ez a műtét egy igazi csoda volt - suttogta Anya -, vajon mennyibe került volna?

Tess mosolygott. Ő pontosan tudta, mennyibe került a csoda: egy dollárba és tizenegy centbe, no és egy gyermek töretlen hitébe. Egy csoda nem a természet törvényeitől függ, hanem magasabb törvények működésétől.

Szentmiseszándékok

Január

1. Péntek -
2. Szombat - Urbán Ignác, felesége Kaba Mária, Urbán és Kaba család halottai (Alapítványi)
- Kaba Antalné Mészáros Anna és szülei
- Murányi István 15. évforduló, felesége Komlós Ilona, lányuk Ilona, Répássy Lászlóné és a családok élő és elhunyt hozzátartozói
3. Vasárnap 8
- Kristók István, élő és elhunyt családtagok
- Kristók, Kopcsák és Konopás család élő és elhunyt tagjai
11
- Morcz Csaba lelki üdvéért
4. Hétfő -
5. Kedd -
6. Szerda -
7. Csütörtök - Kiss András, felesége Kristóf Julianna, élő és elhunyt hozzátartozók (Alapítványi)
8. Péntek - Varga Szilárd, felesége Erdős Margit, gyermekeik, valamint vejük Bakó László, élő és elhunyt hozzátartozók
9. Szombat - Boda János, felesége Kakas Margit, szüleik, testvéreik, Vincze Ignácné, fia János, a család élő és elhunyt tagjai, valamint a Kakas család élő és elhunyt hozzátartozói
- Kovácspál János, felesége Tomis Erzsébet, fiuk János, vejük Bartók László, a család élő és elhunyt hozzátartozói
- Kakas Mária 1. évforduló, a család élő és elhunyt hozzátartozói
- Záhorszki János, élő és elhunyt családtagok
10. Vasárnap - Fábián István, felesége Laczó Ilona és hozzátartozók
- Híves András, szülei, Kordics János, felesége Pálinkás Anna és hozzátartozók
- Czinege László, édesanyja Holman Ilona és nagyszülők
11. Hétfő -
12. Kedd -
13. Szerda -
14. Csütörtök -
15. Péntek -
16. Szombat - Boda Kálmán, felesége Valkó Ilona, Boda, Valkó és Beke család élő és elhunyt hozzátartozói
- Dósa János 4. évforduló, szülei, nagyszülei, apósa Vitéz József és két sógora
17. Vasárnap - Vincze János, felesége Fábián Mária, fiuk István és hozzátartozók
- Erdős János, felesége Kopisz Mária, fiuk, lányuk, vejük és hozzátartozók
18. Hétfő -
19. Kedd -
20. Szerda -
21. Csütörtök -
22. Péntek -
23. Szombat - Hornyák Kálmán, felesége Berze Margit, a család élő és elhunyt tagjai
24. Vasárnap -
25. Hétfő -
26. Kedd -
27. Szerda -
28. Csütörtök -
29. Péntek -
30. Szombat - Dósa János 17. évforduló, Dósa és Boda család élő és elhunyt hozzátartozói
31. Vasárnap -

Vadkerti Harangok
Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja
Szerkeszti az Érsekvadkerti Kolping Család Egyesület
Felelős kiadó: Máthé György plébános
Nyomtatás: Z-HORV Stúdió
Internet cím: https://www.ersekvadkert.vaciegyhazmegye.hu
email: emje52@gmail.com